

Regnfrakke gjorde et fremmedartet Indtryk i disse Omgivelser. Hr. Søndergaard bad ham tilsidst med et Skrabud tage Plads og spurgte, hvormed han kunde være ham til Tjeneste.

De satte sig.

Hr. Søndergaard havde lige rejst sig fra sit Aftensbord. Han havde endnu ikke tygget helt færdig, og der stod en meget kendelig Os af Ostebrød omkring ham. Per gik straks løs paa Sagen, nævnte den Sum, han ønskede at laane, gjorde Rede for sine Fremtidsudsigter og for den Sikkerhed, han kunde stille, og tilbød desuden, da denne indskrænkede sig til hans to Patenter, at livsforsikre sig for et Beløb, der svarede til Laanets Størrelse. Hr. Søndergaard svarede ingenting. Han sad i en Armstol ved Skrivebordet, og nu, da Per saae ham fuldt belyst af Lampen, gjorde han ikke længer et saa fordelagtigt Indtryk. Ud af et rødpletet Ansigt med store, svampede Kinder væltede et Par gullige Øjne, der havde et højst ubehageligt, stift og nærgaaende Blik. Saa havde han aabenbart ogsaa spist vel rigeligt til Aften. Hvert Øjeblik hoppede hans runde Mave i Vejret under kraftige Opstød, som han ikke gjorde sig ringeste Umage for at skjule.

Imidlertid opfattede Per hans Tavshed som et godt Tegn og gav sig til at spørge om Laanebetingelserne. Men i Stedet for at svare derpaa spurgte den anden ham, hvilke Kautionister han kunde møde med.

„Kautionister? Forlanges der Kaution?“

Hr. Søndergaard mødte Pers Overraskelse med et vantro Smil.

„Naa, saa det har De kanske ikke tænkt paa? Jo, nogen Sikkerhed skulde man dog gerne have.